

Maig 2010

PROGRAMA PER AL FINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA

www.portantos.es

exemplar gratuït

Es poden marcar
les dues caselles
en la Declaració.
Entra a www.portantos.es

Francisco J. Sánchez

La «X», un signe
de llibertat i de
coresponsabilitat

*p. 5**Miguel de Santiago*

La responsabilitat
dels catòlics en
l'Església

p. 6

a fondo

Antonio Pelayo

On van
els diners?

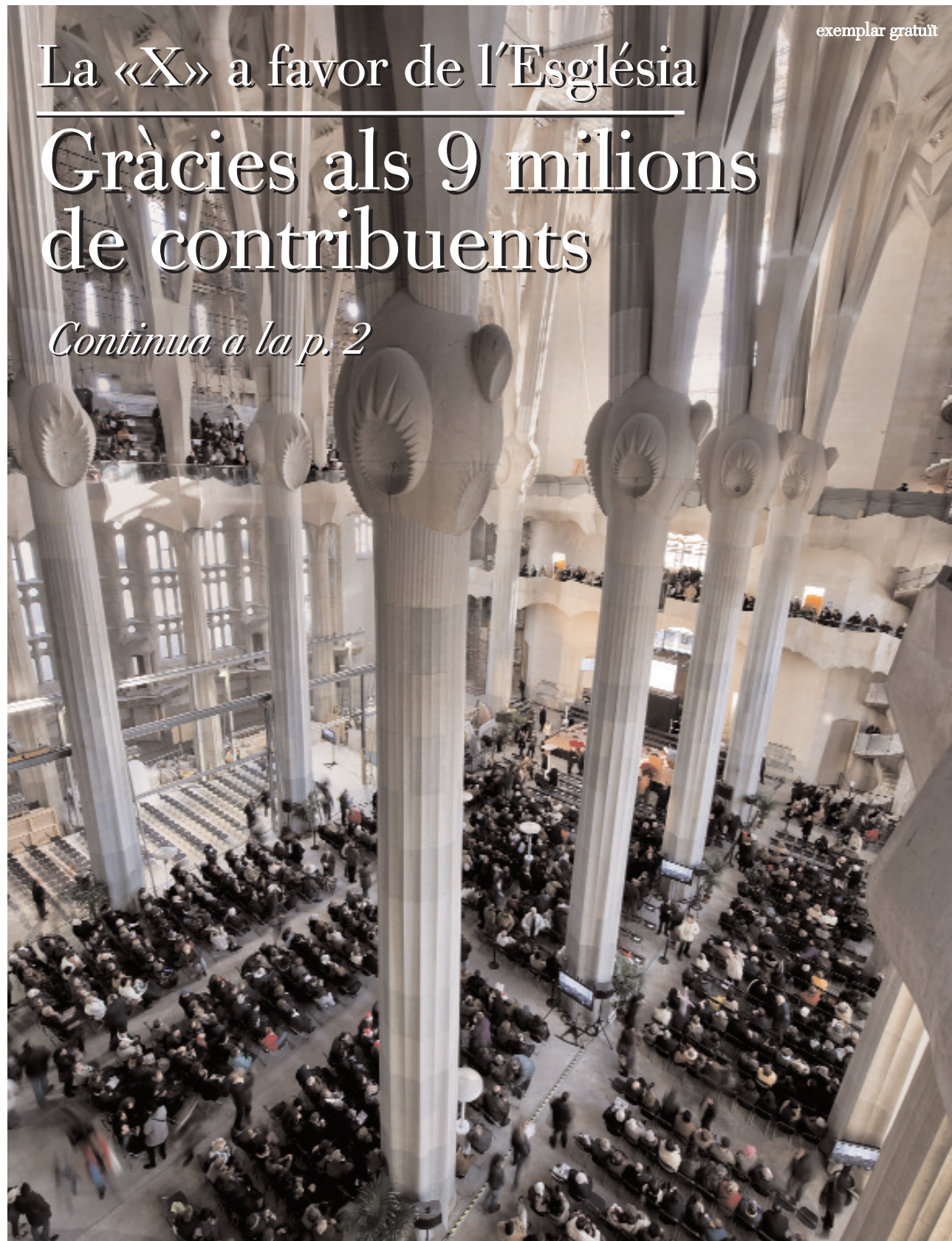
*p. 10**Jesús de las Heras*

El que sí que
fa l'Església per
la societat

p. 20

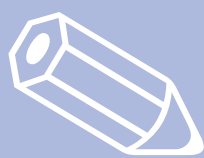
La «X» a favor de l'Església

Gràcies als 9 milions de contribuents

Continua a la p. 2

Jo també marco la X a favor de l'Església, i tu?

editorial

Les declaracions a favor de l'Església han augmentat en 712.000

Un senzill gest per tants que necessiten tant

Redacció

El compromís de milions de persones amb l'Església catòlica continua creixent cada any. En l'última Declaració de la Renda, de 2009, corresponent a l'IRPF de 2008, el nombre de declaracions amb assignació a favor de l'Església s'ha incrementat en 237.143. En els últims dos anys, en els quals ha entrat en vigor el nou sistema de finançament, les declaracions a favor de l'Església han augmentat en 712.000.

Darrere aquestes xifres hi ha nou milions de persones que ja fan el senzill gest de posar la «X» per tants que necessiten tant. A tots ells, moltes gràcies. L'aportació generosa a l'Església de tots aquells que han assignat per primera vegada o que han tornat a fer-ho és un senzill gest que veu recompensat l'esforç que s'ha realitzat per part de la Conferència Episcopal Espanyola per a fer conèixer el que l'Església és i el que fa.

Aquesta generositat, suscitada en els qui han trobat la seva esperança en la missió de l'Església, es veu reforçada en temps de crisi en el fet que l'ajuda s'ha convertit en indispensable per a tants. Amb pocs diners, l'Església continua fent molt. Per això, tots els que marquem la creu ens sentim part activa de la missió de l'Església, valorem el que ha suposat en les nostres vides i el que pot suposar per als milions de persones a qui arriba la mà estesa.

Marcar la «X» no costa res i, això no obstant, rendeix molt. Continuem, doncs, donant les gràcies a tants que donen suport a aquesta feina que sempre ha estat aquí, que sense afany de protagonisme arriba a tants i que reclama de tants un gest concret de compromís perquè la feina de l'Església continuï arribant a tots.

Coordinació

Juan José Beltrán
Miguel Ángel Jiménez

Disseny i maquetació

la factoria

Fotografia

Archivos propios
Yabel

Edició

Secretariat per a la
Finançament de l'Església

Conferència Episcopal Espanyola
Añastro, 1. 28033 MADRID
Tel.: 91 343 96 23

Dipòsit Legal:

M-16055-2008

Co-laboren en aquest número:

Àngel Arriví
José Ignacio Rivas
Jesús de las Heras
Miguel de Santiago
Guillermo Navarro
Francisco J. Sánchez
Manuel Ruiz
Tomás Villar
Margarita González
Antonio Pelayo

Es poden marcar les dues «X», Església i Fins Socials, i no pagues més

Redacció

L'any 2006 va començar un nou camí en el sistema d'Assignació Tributària en relació amb l'Església. I sorgeixen molts dubtes: Es poden posar les dues «X»? Si poso la «X» hauré de pagar més diners a Hisenda? També en una altra línia: Quant costa a l'Estat l'Església? Si hem de ser sincers, ja s'han respost moltes vegades aquestes preguntes, però, malgrat això, cal continuar donant-los resposta perquè l'Església està entestada a mostrar amb tota claredat els seus comptes, però també la seva feina.

Dit això, i començant pel que acabem de dir, és clar que es poden marcar les dues «X» en la Declaració de la Renda. A més, marcar una «X» o dues «X», o no marcar-ne cap, et costarà el mateix, és a dir, res. El que l'Estat fa és que de la quantitat total dels teus impostos, dedica un percentatge, en aquest cas el 0,7%, a l'Església, i un altre 0,7%, si marques també la seva casella, a altres fins socials. Si no se'n marca cap de casella, aquests diners dels impostos no van a cap destí concret. Això significa que quan es marca la «X» de l'Església no es posen uns diners extres, i per això no cal pagar més per posar la «X». Així que, en definitiva, l'Església no costa a l'Estat res de res, sinó que és els diners de cadascun dels creients i dels qui valoren la feina de l'Església, el que cobrirà una part de la gran feina pastoral, social, de promoció o de caritat de l'Església. Això significa que l'Església no costa res en absolut a l'Estat, més aviat al contrari. La gran feina que l'Església desenvolupa i ha desenvolupat tradicionalment en hospitals, en institucions de caritat, en col·legis, etc. és la gran col·laboració que l'Església aporta a la societat en què viu, encara que a vegades no se li reconegui en la seva totalitat.

Tibi dico

Fernando Giménez Barriocanal

Fernando Giménez Barriocanal és vicesecretari per a Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola, i li hem preguntat per la missió de l'Església, per l'origen dels seus recursos econòmics, pels seus donatius i per diverses coses més.

Les seves respostes ens ajudaran a entendre per què és tan important la col·laboració de tots en el sosteniment econòmic de la nostra Església.

OPCIÓ DE L'ESGLÉSIA PEL BÉ COMÚ

L'anunci de la bona notícia comporta per a l'Església una opció inequívoca pel bé comú a través de la resposta a la dimensió religiosa de tota persona i de l'ajuda urgent a les víctimes de la crisi econòmica; l'atenció als infants, els ancians i els discapacitats; l'acollida dels immigrants o la presència missionera en els llocs més pobres de la terra.

¿Per què parlar de diners i sosteniment econòmic de l'Església és parlar de pastoral d'evangelització?

Perquè, senzillament, no pot entendre's d'una altra manera. Si l'Església disposa de diners, de recursos, de mitjans, realment només en disposa per a una cosa, que és per a anunciar la bona notícia. L'Església té una bona notícia a anunciar als homes i, en aquest sentit, tots els béns que té estan a disposició d'aquesta bona notícia.

 en primera persona

Manuel Ruiz Escudero,
Membre del Consell Diocesà d'Economia d'Alacant

“L'austeritat en la despesa és una constant a l'Església”

«Des de nen els meus pares em van educar i van formar en la fe catòlica. Els estic profundament agraït per aquesta decisió. Avui, amb més anys, em sento, per pur convenciment, part molt activa dins l'Església.»

Desenvolupo la meua pertinença a ella, en l'espiritual, complint els preceptes, ensenyaments i recomanacions de l'evangeli, que per a mi és el millor «codi de circulació» per a guiar-me, i cada dia em valc de la pregària com a «aliment» per estar fort i tenir un esperit de servei i entrega als altres; i en el material, sóc executiu, col·laboro amb la meua parròquia, amb la diòcesi i amb alguns

ordres religiosos en matèria comptable i financer, assessorant-los i aportant-los iniciatives que els ajudin a finançar-se i anar desenvolupant les seves activitats.

Pel que sé i veig, tots els recursos que l'Església rep els inverteix o gasta en l'ajuda i el servei als altres: a la remuneració —escassa— dels seus membres i al manteniment del patrimoni artístic en la considerable part que allotgen les institucions eclesiàstiques. Una atenció especial mereix la ingent quantitat de treball gratuït i de diners que

l'Església destina a l'atenció, manteniment i cura de les classes socials més desfavorides i a la tercera edat a través d'institucions seves com Càritas, Mans Unides, Germanetes dels Ancians Desemparats, Germanetes dels Pobres, i així fins a una multitud d'institucions. Més d'un milió d'alumnes posen de manifest la gran tasca que realitza l'Església a través dels seus centres d'ensenyament concertat. La qualitat, el cost per alumne i la gran demanda que tenen aquests centres per part de les famílies demostren el seu gran nivell i la importància de l'orientació integral que

desenvolupo la meua pertinença a ella, en l'espiritual, complint els preceptes, ensenyaments i recomanacions de l'evangeli, que per a mi és el millor «codi de circulació» per a guiar-me, i cada dia em valc de la pregària com a «aliment» per estar fort i tenir un esperit de servei i entrega als altres; i en el material, sóc executiu, col·laboro amb la meua parròquia, amb la diòcesi i amb alguns

donen als seus alumnes. Per tot això, l'Estat hauria de contribuir, de manera directa, al finançament de l'Església, en justa reciprocitat, ja que l'Església també contribueix al manteniment de l'Estat. ¿Quant suposaria a aquest si l'Església deixés de prestar tots els serveis que fa i, a més, de manera barata i eficaç? Aquest és el moment en què tots els ciutadans, catòlics o no, valorem la gran feina que du a terme l'Església en la societat i col·laborem pels llits oficials, a través de l'IRPF, i per altres llits particulars, a través de la nostra aportació personal.

L'experiència d'alguns anys coneixent i verificant la forma en què l'Església gestiona els diners que rep dels seus fidels i col·laboradors, no sols a través de les parròquies i diòcesi sinó també d'ordres i institucions religioses, m'ha ensenyat que l'austeritat en la despesa és una constant que presideix cada decisió econòmica a tots els nivells de la jerarquia eclesiàstica. L'Església té també una visió a mig i a llarg termini en totes les decisions d'inversió, tant per al manteniment del patrimoni com per a la construcció de nous centres destinats a l'atenció i compliment de les seves activitats. L'Església orienta totes les seves inversions pensant sempre a atendre i ajudar els altres, i sempre hi ha transparència i claredat a l'hora d'estudiar els projectes i, un cop aprovats, un seguiment periòdic per a complir l'inicialment pressupostat. En definitiva, jo veig que l'Església, a diferència d'altres organitzacions, gestiona no pensant en si mateixa i cercant un profit immediat, sinó pensant en els altres i fent possible que l'obra i la doctrina de Jesús continuïn endavant.

dictum est

L'anunci de l'evangeli, l'atenció espiritual i humana que realitza l'Església, manifesten i fan creïble l'amor infinit de Jesucrist als homes.
C. L. H.

La «X», un signe de llibertat i de coresponsabilitat

 Francisco J. Sánchez Sánchez, Cáceres

Una bona forma de finançar l'Església és marcar la «X» a la casella corresponent de la Declaració de la Renda. Els fins que persegueix l'Església són tan importants que l'Estat, encara que sigui aconfessional, en la seva obligació de perseguir fins d'interès general i de tipus social, també està interessat que aquestes accions i projectes de l'Església tirin endavant.

L'Assignació Tributària és un signe de confiança en l'autonomia de les persones i en la capacitat d'autoregulació de

les persones i de les institucions eclesials. És també signe de la llibertat i de la coresponsabilitat dels ciutadans en la gestió dels afers públics, inclòs el seu pressupost. Que els ciutadans puguem decidir lliurement on anirà a parar una part dels nostres impostos és un signe de maduresa política i econòmica: un veritable exercici de democràcia, que només poden atacar els qui en el fons no són demòcrates. Cal fer conèixer encara més aquesta possibilitat de finançament, mostrant a tota la so-

cietat el que l'Església pot fer amb els seus escassos mitjans a favor de tots els ciutadans en els diferents àmbits: en l'ajuda als necessitats (menjadors socials, residències, hospitals, creació de llocs de treball, acolliment d'immigrants...), en la contribució a la construcció social (centres de dia, voluntariat, centres docents, instal·lacions educatives i esportives...), en el foment de la cultura (restauració del patrimoni històric i cultural, promoció d'activitats com cursos, conferències, concerts, publicacions...), en la solidaritat internacional (ajuda a països en desenvolupament, a pal·liar les conseqüències dels desastres naturals, a l'alfabetització i suport a grups en exclusió i

marginalitat social —dones, ancians, nens—...), i tot això impregnat d'amor al proïsme, d'interès per la persona concreta, de proximitat i calor humana; veient Crist en tothom, i mostrant-lo a tothom.

Considero, a més, que és un acte de justícia amb l'Església: primer, se li va espoliar el patrimoni (desamortitzacions) i se li va dir que havia de continuar amb la seva missió; després, se li va avisar que l'Estat no mantindria el seu clergat (ho feia en compensació per les de amortitzacions), però

que havia de continuar amb la seva missió; després, se li va notificar que l'Estat seria aconfessional i que es quedava sola, però que havia de continuar amb la seva missió; després se li va advertir que

tampoc gaudiria d'algunes ajudes fiscals, però que havia de continuar amb la seva missió... Doncs bé, davant aquesta successiva i progressiva espoliació històrica, crec que és hora que els ciutadans catòlics, que paguem els nostres impostos a l'Estat, puguem finançar d'aquesta manera també allò en què creiem; i que els ciutadans que no pertanyen a l'Església, però que valoren la seva acció, puguin així mateix patrocinar allò que valoren.

Una bona forma de finançar l'Església és marcar la «X» a la casella corresponent de la Declaració de la Renda.

¿Sabies que...?

Més de 46.000.000 d'hores

han estat les dedicades per l'Església en la seva activitat pastoral l'any 2009

Font i elaboració: Memòria Justificativa Conferència Episcopal Espanyola

La responsabilitat catòlica en

👤 *Miguel de Santiago, Subdirector de la revista ECCLESIA*

Hem conversat amb alguns laics de diferents diòcesis espanyoles per a parlar de diverses qüestions relacionades amb la seva pertinença a l'Església catòlica i sobre els compromisos que se'n deriven.

Des del Ferrol, un matrimoni de mitjana edat, Carlos Brezmes Comesaña i Elisa Sánchez Sanz, biòleg i química respectivament, són contundents en la resposta: «Com a creients catòlics considerem que la nostra fe només és possible viure-la plenament des del si d'una gran família universal, que és l'Església, en el marc concret d'una comunitat diocesana i parroquial; enfortint-nos i projectant-nos en ella i des d'ella cap a l'exterior.» I un altre

LLEÓ:
«Els qui pertanyem a l'Església tenim l'obligació de col·laborar en el seu funcionament en tots els seus vessants»

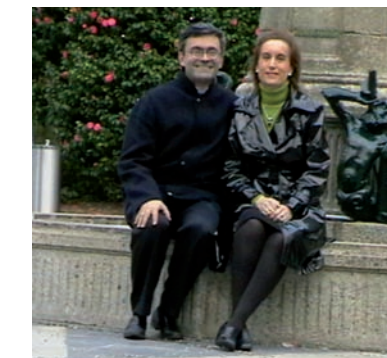
matrimoni, de Lleó, Leopoldo Rega i María Antonia Compare, ja jubilats i ratllant els setanta, manifesten que se senten part de l'Església, i per això pateixen davant les deficiències que veuen, tant a la seva parròquia com a la diòcesi i, sobretot, quan observen el tractament esbiaixat que donen els mitjans de comunicació social davant el que han dit o fet les jerarquies eclesiàstiques. Poldo i Toñi participen a la parròquia en els grups de litúrgia, de lectors, en el cor, en els curssets prematrimonials i en tot allò per a què se'ls demani ajuda; «per descomptat» —afegeixen— «col·laborem amb

una quota mensual, així com en diverses col·lectes ocasionals i posant la X a la declaració de la renda». Elisa i Carlos, el matrimoni del Ferrol, participen en la pastoral familiar de la seva parròquia i de la seva diòcesi: «Un grup de matrimonis ens reunim a la parròquia per a pregar plegats, reflexionar i posar en comú certs aspectes quotidians de la vida familiar cristiana. Col·laborem amb la resta de matrimonis i membres de la pastoral familiar diocesana en l'organització anual d'una trobada de famílies cristianes, oberta a totes les famílies. I en les nostres reunions abordem periòdicament temes de funcionament i de finançament de la vida parroquial, entre ells els comptes detallats d'ingressos i despeses que presenta el Consell d'Economia i que posteriorment són posats en coneixement de tots els membres de la parròquia.»

«El finançament de l'Església» —diuen Toñi Compare i Poldo Rega—, «ens sembla bé tal com està, encara que creiem que és baix el tant per cent de la X i que potser hauria d'estar més precisada la col·laboració amb els organismes estatals en els béns d'interès comú (béns artístics, culturals, assistencials, caritatius, educatius...) perquè aquesta col·laboració no depengui del caprici del polític de torn. Està clar que, en general, l'Església no és rica en béns de consum. La major part de les moltes propietats que encara li queden suposen moltes despeses de conservació, que no acostumen a ser compensats amb els ingressos que proporcionen. Creiem que la transparència dels comptes de l'Església és acceptable, encara que sempre és millorable; per a augmentar-la caldria més organització, però no sempre és compatible amb l'escassetat de recursos. Nosaltres només coneixem la gestió dels diners a ni-

dels l'Església

vell parroquial i, per tant, suposem que variaran les maneres segons les preferències de cada rector.» «Per a nosaltres» —apunta el matrimoni del Ferrol, format per Elisa i Carlos— «no té sentit parlar d'Església rica o pobre, perquè, tingui molt o tingui poc, el que fa és gestionar tots els seus recursos, tant econòmics com espirituals i humans, per a posar-los al servei dels altres. De la mateixa manera, creiem que no s'ha de parlar de diòcesi i de parròquies riques o pobres, sinó només de diòcesi i parròquies actives, vives, dinàmiques, despertes, amb una intensa feina social, pastoral, evangelitzadora. I

podem dir que, malgrat no ser perfecta, considerem que, entre aquestes, es troba la nostra parròquia, amb dificultats que ha de superar i amb nous reptes que ha d'aconseguir. Ens atrevim també a dir que hem d'ajudar a sortir de la seva letargia a les parròquies i diòcesis endormiscades i instal·lades en els seus costums i ritus.» «Efectivament» —continuen explicant Carlos i Elisa amb passió i amor a l'Església—, «de la mateixa manera que tots els membres d'una família s'ajuden, es complementen i es necessiten, tots els qui pertanyem a la gran família de l'Església tenim l'obligació de col·laborar en el seu bon funcionament en tots els seus vessants, i un d'ells és l'econòmic. La manera més senzilla és

marcar la X en la Declaració de la Renda, ja que això no suposa cap desembossament addicional. Per descomptat, hi ha també altres possibilitats, com col·laborar sent soci d'institucions catòliques, fer aportacions econòmiques periòdiques a la parròquia, col·laborar per Germanor - Dia de l'Església Diocesana, en campanyes especials, etc.».

Continuen amb el mateix tema Leopoldo Rega i María Antonia Compare, des de Lleó: «Creiem, a més, que per a marcar la X no cal tenir fe, sinó senzillament ser conscients de la sèrie d'activitats no específicament religioses que realitza l'Església i del cabal de sentit que, fins i tot en aquests temps, imprimeix en tantes vides la pràctica religiosa, el valor humà i social de la qual és incalculable. Està clar que és convenient que l'ajuda que donem a l'Església de la qual formem part es concreti perquè els seus ingressos siguin previsibles i puguem capacitar-la per a complir la seva missió. Potser avui dia, i així ho experimentem a la nostra parròquia, es nota preferència per la feina caritativa i social amb un cert abandonament de l'animació de les persones que més col·laboren en els diferents grups parroquials...».

EL FERROL:
«No s'ha de parlar de parròquies i diòcesis riques o pobres, sinó actives, vives, dinàmiques, despertes, amb una intensa feina social, pastoral, evangelitzadora»

Tibi dico

**Fernando
Giménez Barriocanal**

**DEL FINANÇAMENT
DE LES NECESSITATS
BÀSIQUES
DE L'ESGLÉSIA**

Els recursos aportats a l'Església espanyola pels contribuents que marquen la casella del 0,7% de l'Assignació Tributària es destinen al Fons Comú Interdiocesà, gestionat per la Conferència Episcopal Espanyola. Aquest Fons serveix per a cobrir únicament a l'entorn del 20% de les necessitats de finançament bàsic de les diòcesis espanyoles.

Amb quins fons es finança l'activitat de l'Església espanyola? D'on provenen els fons per a l'ajuda al seu finançament?

L'Església es finança fonamentalment a través de tres vies: en primer lloc, les aportacions voluntàries, directes dels fidels, d'aquelles persones que volen col·laborar ja sigui amb la subscripció periòdica que té a la parròquia, ja sigui amb col·lectes, amb donatius, o també amb herències, que també és una forma molt tradicional en l'Església catòlica. Hi ha una segona font de finançament, que són les aportacions dels fidels, a través del mecanisme de l'Assignació Tributària; mitjançant aquest mecanisme els contribuents que poden fer la Declaració de la Renda, tenen la possibilitat d'assignar una petita part dels seus impostos —7 euros de cada mil— per al finançament de l'Església; i després, d'una manera ja molt residual, és cert que també algunes institucions de l'Església disposen de cert patrimoni que els permet interessos, lloguers, però realment, el més important de l'Església es finança amb les aportacions voluntàries dels fidels.

Per què ha de fer publicitat l'Església?

 Guillermo Navarro,
President i soci fundador d'Adv!se Consejeros de Marketing y Publicidad

Com un dels responsables de l'estratègia de comunicació i publicitat del programa «X tants» la primera resposta que em ve al cap és purament tècnica. Quan es va dur a terme la investigació de mercat que va desenvolupar la Conferència Episcopal, prèvia al llançament del programa, vam descobrir que l'activitat de l'Església és, per a la majoria del públic, desconeguda. Es coneix bé l'administració dels sagraments, encara que, per a molts no practicants, de manera molt estereotipada, però hi ha un desconeixement important, fins i tot per part dels catòlics practicants mateixos, de gran part de la ingent feina social de l'Església.

D'altra banda el públic objectiu demana informació. Vol saber a què dedica l'Església els fons recaptats abans de marcar la «X» a favor seu o abans de fer una subscripció o donatiu periòdic, cosa, d'altra banda completament lògica. Però, a més, l'any 2006 es va produir un canvi en el sistema de finançament de l'Església mitjançant el qual aquest passava a dependre de la voluntat dels catòlics i dels qui simpatitzessin amb la seva tasca.

Així, comunicar el canvi produït en el sistema, informar de l'activitat de l'Església i del destí dels fons i sol·licitar la col·laboració dels catòlics en el seu finançament, van ser les claus per les quals l'Església va decidir fer publicitat del programa «X tants».

Des d'un punt de vista més personal i menys tècnic em serveixo d'una cita de sant Pau, al qual festegem els publicitaris com el nostre patró en la seva conversió (25 de gener): «M'he fet jueu amb els jueus per guanyar els jueus; tot i no estar sotmès a la Llei, he viscut amb els qui hi estan sotmesos com si jo també hi estigués, per guanyar-los a tots ells. I per guanyar els qui no tenen Llei he viscut amb ells com si jo tampoc no en tingués, encara que no estic pas sense Llei de Déu, ja que Crist és la meua llei. M'he fet feble amb els febles per guanyar els febles; m'he fet tot amb tots per salvar-ne alguns, costés el que costés. Tot ho faig a causa de l'evangeli, per poder-hi tenir part» (1Co 9,20-23).

Durant segles l'Església s'ha adaptat i ha anat utilitzant, en cada època, els mitjans al seu abast per a la propagació de l'evangeli superant les distàncies físiques i ideològiques quan aquestes a priori eren infranquejables. Al segle XXI, quan gràcies als nous mitjans les distàncies han deixat de ser una barrera i la mesura del temps ha tingut una altra dimensió, l'Església ha de continuar fent el que ha fet sempre.

La publicitat, en la societat d'avui, té una gran influència en la vida de les persones en els valors i en les formes d'elecció i comportament, i l'Església hauria d'utilitzar-la com una eina més per a contrarestar el bombardeig permanent que la població rep a través de programes, sèries de televisió i notícies on el que es fa és anar en contra de l'Església catòlica, transmetent una imatge irreal i distorsionada de la seva realitat.

dictum est

Els catòlics depenem de nosaltres mateixos per a sostenir totes les activitats que duem a terme: catequètiques, celebratives i caritativosocials, i tot l'equipament d'edificis i persones necessàries, gairebé exclusivament sacerdots.
A. A. H.

Dimensió pastoral de l'economia de l'Església

 Tomás Villar Salinas, Vicari general de la diòcesi de Ciudad Real

materials que les capaciti per a dur a terme el que constitueix la raó de la seva existència: l'evangelització. En aquest sentit, a més de la dimensió social i moral de l'economia, hem de recuperar la seva dimensió pastoral.

Els consells d'economia de l'Església, en tots els seus nivells, han d'explicar, una vegada i una altra, el nou sistema de finançament a tots els batejats, i han de posar-se a treballar per a convèncer-nos que som nosaltres els qui hem de sortir al capdavant de les necessitats materials de

l'Església, la qual cosa no és obstacle perquè exigim a l'Estat aconfessional que col·labori en el sosteniment econòmic de l'Església, no perquè hagi de donar suport a la fe cristiana, sinó per la diversitat d'efectes culturals, morals, artístics, recreatius i sociocaritatius que en

provenen i que beneficien les persones, grups humans i societat en general.

Espero i confio que mai no es digui d'un organisme eclesial, en qualsevol dels seus nivells, tampoc de l'encarregat de les qüestions econòmiques, que té arrencada de cavall i parada de burro.

Fa dos anys que hem estrenat una nova manera de finançar l'Església catòlica a Espanya. Amb l'anterior manera, la nostra gent pensava que l'Estat mantenia l'Església catòlica en tot i, per tant, pagava els sacerdots, com ho fa amb els mestres, i corria amb les despeses dels llocs de culte i d'apostolat, com ho fa amb les dependències municipals. Dic això no tant per a fer història del finançament de l'Església catòlica a Espanya, sinó per les conseqüèn-

cies que els hàbits adquirits produeixen en els comportaments actuals.

Vivim una situació nova que ens exigeix informar i formar tots els membres de la comunitat catòlica, i la societat en general, sobre aquest nou sistema de finançament. Ja no hem de parlar només de finançament sinó d'autofinançament. La diferència és notable. Ara ens correspon als catòlics, sense cap excusa, aconseguir els recursos econòmics necessaris perquè les nostres comunitats disposin de mitjans humans i

Ja no hem de parlar només de finançament sinó d'autofinançament.

¿Sabies que...?

Més de 2.950.000 de persones

han estat assistides per l'Església en la seva tasca caritativa i assistencial el 2009

Font i elaboració: Memòria Justificativa Conferència Episcopal Espanyola

a fons

Antonio Pelayo

On van els diners?

perfil

Antonio Pelayo, persona coneguda a través dels mitjans de comunicació, és corresponsal d'Antena 3 Televisión a Itàlia i a la Ciutat del Vaticà, a més de col·laborar en els programes religiosos de la Cadena COPE, i secretari i president de l'Associazione della Stampa Estera in Italia.

Cada cop que sento o lleigeixo algun dels nostres laïcistes desassenyats (també n'hi ha amb seny, però són molts menys) afirmar que cal suprimir d'un cop de ploma totes les subvencions a l'Església, em pregunto en quin món viuen i quins arguments seriosos poden invocar per a rebutjar un sistema de finançament de l'Església que, amb mecanismes diversificats, existeix en tots els països comparables al nostre.

Vam ser molts els qui al seu dia vam demanar que es posés fi al sistema anterior, que convertia els sacerdots en quelcom força semblant a un funcionari que rebia cada mes el seu sou —més aviat escàs, tot cal dir-ho— de l'Estat, que, d'altra banda, sentia la temptació de considerar l'Església com una serventa que, pel fet d'estar pagada, havia d'estar-se calladeta.

L'actual sistema de finançament de l'Església, amb els canvis introduïts l'any 2007, no és per descomptat perfecte (no n'hi ha cap que ho sigui, ni l'alemany ni l'anglès ni l'italià, per a citar-ne només alguns), però permet reafirmar una certa autonomia de l'Església pel que fa a l'Estat, ja que el seu finançament depèn exclusivament dels catòlics i aquests expressen amb la seva creueta la seva solidaritat amb una institució de la qual se senten mem- bres vius i responsa- bles.

Anant una mica més a fons en els arguments que justifiquen que la solidaritat dels catòlics amb la seva Església (o la dels qui sense pertànyer-hi aprecien la seva feina assistencial i educativa, entre d'altres) s'expressi a través de la Declaració de la Renda, que tot ciutadà ha de fer cada any, em sembla que el més atractiu per al gran públic és que l'Església actua en la societat es-

l'Església actua en la societat espanyola com «caixa de redistribució de la riquesa».

Tibi dico

**Fernando
Giménez Barriocanal**

ASSEGURANT UNA VASTA ACTIVITAT PASTORAL

L'activitat pastoral de l'Església catòlica a Espanya està impulsada, entre d'altres, per 19.121 sacerdots, 55.411 religiosos i religioses, i 70.000 catequistes. Durant l'últim any, tots ells van dedicar a les seves diferents accions pastorals més de 46 milions d'hores de treball, la qual cosa suposen gairebé 6 milions de jornades laborals.

Per a què s'utilitzen aquests fons, Fernando? Quin és el seu destí concret?

És clar, tot això, per a què ho utilitzem? Perquè ho fem, fonamentalment per als fins propis de l'Església, i, a què es dedica l'Església? Ho hem comentat anteriorment. En primer lloc, es dedica a anunciar la bona notícia de Jesucrist ressuscitat i per a això calen fons, perquè fa falta que hi hagi sacerdots que anunciïn la bona notícia, que hi hagi catequistes que anunciïn, que hi hagi missioners, i, naturalment, a totes aquestes persones cal sostenir-les. Totes aquelles persones que han rebut aquesta bona notícia volen viure la fe, celebrar la fe, i per a celebrar la fe també calen diners. Per això hem de tenir 22.700 parròquies obertes a tot Espanya. En totes elles s'ha de pagar la llum, la calefacció i altres... i poder mantenir el culte i els sagraments. I en tercer lloc, evidentment, aquelles persones que s'han trobat amb Jesucrist, que viuen la fe, descobreixen que cal donar-se als altres i, per tant, per a la immensa activitat assistencial de l'Església catòlica, fan falta diners. L'Església només demana per a donar-ho als altres.

panyola com el que podríem anomenar «caixa de redistribució de la riquesa».

Els milions que es recapten serveixen, per descomptat, per a sostenir el clergat (per cert, què hi ha de dolent en això?), però en una bona part són utilitzats per a ajudar «tants» que ho necessiten. Que ho han necessitat sempre però avui més que mai, donada la crisi econòmica per la qual passem, i de la qual no hi ha, per ara, símptomes de disminució o de desaparició. Les xifres de Càritas i de Mans Unides són ja per elles mateixes imponents, però no són les úniques: hi ha moltes altres formes de beneficència sense etiquetes, anònimes però molt reals, de les quals podrien donar testimoni tants rectors o religiosos.

Joestic segur que molts dels nostres conciutadans, quan marquen la casella destinada a l'Església catòlica, no estan pensant precisament que els seus diners serviran perquè a les taules dels clergues no hi faltin els bons vins i les preuades viandes. La llegenda del capellà bon vividor i egoïstament tancat en el seu benestar va desapareixent per la força de les coses. La realitat és avui força diferent i, si es preguntés els joves que avui es preparen en els nostres seminaris per al sacerdoci, veuríem que cap d'ells no ho fa per a destacar socialment o per a aconseguir una posició econòmicament confortable. Saben molt bé que els garantirà únicament una existència digna que els permeti, d'altra banda, dedicar els seus esforços a l'apostolat. Els nostres crítics d'esquerres haurien de treure el cap una mica més sovint a la realitat de les nostres parròquies urbanes i rurals per a adonar-se que la immensa majoria dels seus pressupostos es dedica a assistir els més necessitats.

Hi ha una altra acció de l'Església que la societat espanyola hauria de valorar més, i és l'educació de les consciències i, més en general, l'educació de les persones. Durant segles ha estat aquesta una de les tasques més abnegades de l'Església i més difícil de comptabilitzar. Quant «val» reajustar una personalitat desarreglada? Quines despeses provoca a la col·lectivitat una assistència social, un terrorista econòmic o un polític? Com hauria de recompensar-se l'educador catòlic que aconsegueix adreçar un camí vital orientat cap a la violència o l'explotació del proïsme? Es valora

suficientment el ressò que tenen en la consciència dels poderosos les crides a la solidaritat que l'Església difon a través de tots els canals al seu abast?

Hi ha un altre repte que la societat espanyola, per molt florent que fos la seva economia (que no ho és ni ho serà durant molts anys, segons diuen els especialistes) no seria capaç d'afrontar si no es comptés amb la col·laboració de l'Església: em refereixo a l'atenció a la tercera edat, que serà cada cop més nombrosa i més longeva. Són molt nombroses les congregacions religioses —sobretot femenines— que tenen com a carisma propi l'atenció als ancians (les Germanetes dels Pobres, però podria citar-ne moltes d'altres repartides per tota la geografia nacional) i molts hem pogut comprovar amb els nostres ulls com en són, de model·liques, les seves residències i les seves cases d'acollença. No és només una qüestió de confort o d'abundància de butaques i cortines; és, sobretot, la capacitat d'entrega al servei de qui ho neces-

sita i que, pel pas dels anys, ja no és capaç de valer-se per ella mateixa. Algunes d'aquestes institucions catòliques travessen moments difícils en les seves economies malgrat totes les renúncies de les germanes que hi treballen. ¿No mereixen aquestes dones que se'ls ajudi amb quantitats provinents de les declaracions de la renda? ¿Hi ha al nostre país tantes institucions que siguin fiables en aquest camp i que hagin ja demostrat el seu saber i bon fer? En comptes de finançar moltes altres activitats lúdiques, molt respectables d'altra banda, ¿a l'Estat li cauen els anells de la laïcitat quan es tracta de donar a aquestes bones dones els diners que necessiten?

No faré la llista dels «mèrits» de la nostra Església perquè els contribuents, sense que els costi ni un euro més, marquin en la seva Declaració de la Renda la casella de l'Església catòlica, decidint que sigui destinat a ella aquest 0,7 per cent previst per la llei actual. És una decisió justa i coherent amb els beneficis que rebem o rebrem al seu dia.

La immensa majoria dels pressupostos de les nostres parròquies es dediquen a assistir els més necessitats.

Si vols, pots modificar l'esborrany de la teva Declaració i marcar la X a favor de l'Església

Com?

1

A través d'internet:

A **www.agenciatributaria.es**, utilitzant la clau alfanumèrica que has rebut amb l'esborrany.

2

Per telèfon:

Trucant al **901 200 345**, telèfon de Renda Assistència.

3

Personalment:

A les oficines de l'Agència Tributària, amb cita prèvia concertada a través de **www.agenciatributaria.es** o del **901 223 344**.

Si fas personalment la Declaració, **no t'oblidis de marcar la X**.

Si l'encarregues a d'altres, **recorda'ls que marquin la X per tu**.

Per tants que necessiten tant

www.portantos.es

S'ha fet molt... però queda molt per fer

✎ *Margarita González, Tècnica de Boreal Media*

La Conferència Episcopal Espanyola, en el seu desig d'aprofundir sobre l'actitud de la societat espanyola enfront del finançament de l'Església, va engegar un «estudi d'opinió sobre l'assignació a l'Església en la Declaració de la Renda». Es tracta d'una investigació a nivell nacional, l'univers del qual són les persones amb més de 18 anys que fan la Declaració de la Renda. Es va dur a terme durant els mesos d'abril i maig de 2009 amb un qüestionari detallat i una mostra de 3.500 entrevistes telefòniques, que va realitzar l'empresa d'investigació SIGMADOS. Entre les principals conclusions que ha llançat aquesta anàlisi, les més destacables són:

El nou sistema per al finançament de l'Església vigent des de 2007 és considerat correcte per més del 66% dels ciutadans que fan la Declaració de la Renda. A mesura que augmenta el nivell d'ingressos i d'estudis d'aquests ciutadans, també s'incrementa el percentatge dels qui consideren que aquesta mesura és adequada.

Quatre de cada deu ciutadans que fan la Declaració de la Renda afirmen que habitualment acostumen a escollir l'opció a favor de fins socials, mentre que el 27% ho assigna a l'Església. Destaca el fet que només el 7% tria ambdues opcions. Aquesta dada és molt significativa perquè una part dels qui per desconeixement no van marcar la casella de l'Església afirmen que «inclouran l'Església en la seva propera declaració». El cert és que encara hi ha moltes persones que no saben que es poden elegir ambdues opcions: Església i fins socials, corresponent-los el 0,7% a cadascuna d'elles, sense cap cost per al contribuent.

Ens sembla una conclusió molt rellevant perquè ha permès aclarir una sèrie de dubtes dels quals no n'èrem conscients, i que són extraordinàriament importants. Esperem que aquesta dada es reflecteixi en positiu en les següents Declaracions de la Renda i que

augmenti el nombre de persones disposades a posar una X a la casella d'ajuda a les tasques pastorals i socials de l'Església. De fet, les últimes dades de la recaptació de l'IRPF 2009, corresponent a 2008, confirmen un augment en 11 milions d'euros respecte a l'exercici anterior.

Quant al nivell de coneixement de les tasques socials que exerceix l'Església, la majoria dels qui fan la Declaració de la Renda afirmen que les coneixen. De fet, totes obtenen una notorietat superior al 50%, i entre aquestes les d'«ajuda als pobres i els menjadors de beneficència» aconsegueixen valors de reconeixement molt alts, superiors al 75% en ambdós casos.

És interessant constatar que el 28% dels qui habitualment trien l'Església en l'assignació voluntària de l'IRPF argumenten que ho fan per reconeixement a la seva feina, mentre que el gruix de la contribució xifrat en més d'un 53% es deu a conviccions religioses. A la vista dels resultats de l'estudi, del qual, per qüestions d'espai, fem un succint resum, es dedueix que:

Encara que s'ha fet molt encara hi ha molt camí per recórrer, i en aquest sentit les campanyes de comunicació realitzades en els últims anys han ajudat considerablement a elevar el nivell de coneixement entre la població de les feines socials i pastorals que realitza l'Església, com ho declaren el 59% dels entrevistats. Queden encara molts ciutadans que desconeixen les feines concretes, com l'atenció als ancians, als discapacitats, a l'ensenyament, als immigrants entre d'altres moltes, i cal continuar incidint en el fet que la seva ajuda és molt important, que les necessitats són moltes i que l'Assignació Tributària cobreix només un 25% del finançament total de l'Església.

És clau continuar potenciant el coneixement entre la població que es pot elegir, simultàniament, l'opció de l'Església i la de fins socials, sense cap cost per al contribuent, i animar els ciutadans a comprometre's a donar suport a l'Església en la seva ingent tasca de contribució al benestar de la societat espanyola en el seu conjunt; centrada sobretot en l'ajuda als més febles i necessitats sempre, però molt especialment en hores de crisi econòmica i de valors cristians com la d'ara.

 l'entrevista

Jaime Folch,

Delegat episcopal per a Noves Tecnologies de la diòcesi de Terrassa

Hem de continuar treballant per l'Església

 José Ignacio Rivarés

Vivim temps de crisi i de compromís econòmics per als més desfavorits. Els poders públics i els organismes financers retallen pressupostos. L'Església, en canvi, incrementa la seva tasca assistencial. Cal ajudar-la. Aquest és el missatge que vol llançar Jaume Folch Beltran, delegat episcopal per a les Noves Tecnologies de la diòcesi de Terrassa.

Jaume Folch té 49 anys i és enginyer en organització industrial i en electrònica. Exerceix la seva activitat docent i investigadora a l'Escola d'Enginyers de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC). Casat i pare de dos fills, des d'octubre de 2007 compagina la seva activitat professional amb la de delegat episcopal per a les Noves Tecnologies a Terrassa.

—PREGUNTA: La primera pregunta és obligada. No és freqüent que les diòcesis espanyoles tinguin un delegat episcopal per a noves tecnologies. En què consisteix exactament la vostra tasca?

—RESPOSTA: La diòcesi de Terrassa va ser erigida per Joan Pau II el 15 de juny de 2004, és a dir, encara no fa ni deu anys. El seu bisbe, monsenyor Josep Àngel Saiz Meneses, ha desenvolupat durant diversos anys la seva activitat pastoral en l'entorn universitari, i per això és bon coneixedor del món de la ciència i de la innovació. És lògic que considerés convenient la creació d'una delegació de noves tecnologies. La meua tasca consisteix a col·laborar amb el seu ministeri, aportant els meus coneixements i iniciativa en el

camp de les noves tecnologies per al desplegament de la pastoral diocesana.

—P: Com heu arribat a assumir aquest càrrec? I d'on arrenca la vostra vinculació amb la diòcesi?

—R: Vaig rebre aquest encàrrec directament de monsenyor Saiz Meneses, que ja coneixia la meua vinculació amb el Centre Cristià dels Universitaris (CCU) de Cerdanyola del Vallès, població universitària i tecnològica, en la qual es troba la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Per a mi ha estat com un encàrrec personal rebut directament del Senyor, convertint-se així en una gran oportunitat per a col·laborar d'una manera més estreta i compromesa amb la nostra Església.

—P: Internet i les xarxes socials són els nous areòpags del món modern, mitjans amb un potencial enorme. Estan infrutilitzats? Està posada l'Església en el que afecta les noves tecnologies?

R: Així com fa 2.000 anys sant Pau, l'Apòstol dels gentils o dels qui no creien, va aprofitar la seva estada a Atenes per a, des de l'areòpag,

donar a conèixer el «Déu desconegut fins al moment», considero que avui també és molt bona i necessària la presència de l'Església en els mitjans de comunicació de masses, ja siguin electrònics o escrits, per a fer conèixer també aquest Déu veritable i encara desconegut per a molts.

Pel que fa a la implantació i ús de les noves tecnologies, l'Església ha adoptat una postura prudent i sensata davant el sorgiment continu d'avenços tecnològics, als quals s'ha anat adaptant gradualment en la mesura que aquests també s'han anat consolidant.

Personalment crec que s'ha anat avançant en la direcció correcta i al ritme que tocava. Avui dia també resulta molt notòria la presència de l'Església en tots els mitjans de comunicació digital, Internet, etc., en els quals fins i tot el Sant Pare té una presència important a través de YouTube a fi de portar el seu missatge a tots els racons del planeta.

De totes maneres, som molt conscients, i en això estem centrant una part important dels nostres esforços, de la necessitat d'aprofundir en el coneixement i ús d'aquestes eines per a millorar, i fins i tot optimitzar, la nostra pròpia capacitat de treball, tenint en compte la immensa feina que hi ha per a fer.

—P: Coneixen els espanyols la feina que fa l'Església? En són conscients? Què n'opina?

—R: Crec que mentre que hi ha una part molt important de la població que coneix i valora de forma molt positiva la feina de l'Església, i així queda reflectit en aquest prop del 35% del total de les declaracions de la renda presentades en les quals apareix marcada la casella de l'aportació voluntària a l'Església catòlica, hi ha un altre sector, no menys important, que es troba un tant relaxat o com a aliè a aquesta possibilitat.

De totes maneres, sota cap concepte no es pot considerar que els qui no trien aquesta opció no estiguin a favor de la seva feina, sinó que, contràriament, això es deu encara a una falta d'informació més directa o a un coneixement més exprés de la realitat.

Crec que tots hem de continuar treballant en aquest sentit, per ajudar a despertar totes aquestes consciències bones i potencialment disposades però un tant relaxades.

—P: Per què creu vostè que els catòlics espanyols han d'ajudar al sosteniment econòmic de la seva Església?

—R: Estic convençut que tots els catòlics, tant aquells que viuen més intensament la seva fe com els que es troben més endormiscats, i fins i tot els qui no ho són, són conscients de l'immens bé, ja sigui en el terreny espiritual o material, que l'Església catòlica aporta a tota la societat, sense excepció.

Per això em sembla lògic que l'Església sigui considerada el canal idoni per a expressar, d'una manera totalment responsable i lliure, la seva col·laboració i solidaritat amb els altres, fonamentalment amb els més necessitats. ¿Quines mans més honrades i netes per a fer-los arribar aquestes ajudes que les dels milers de persones lliurades a Déu que procuren fer el bé als altres arreu del món?

—P: En els últims exercicis, corresponents a 2007 i 2008, s'ha incrementat el nombre d'assignacions a favor de l'Església catòlica. S'està en el bon camí?

—R: El passat 17 de febrer, en efecte, la Conferència Episcopal Espanyola va fer públiques les xifres de la declaració de la renda de 2009 (IRPF de 2008) en les quals es constata un clar increment —prop d'un quart de milió de declaracions més respecte a l'any anterior— a favor de l'Església catòlica.

És evident que s'està en el bon camí, però també és important que la mateixa Església ens recordi la transcendència de la feina que du a terme i que, pel fet de realitzar-se moltes vegades d'una manera entregada i en silenci, pot passar inadvertida. I cal recordar que aquesta tasca ens afecta a tots els cristians de manera individual, i que ha de ser compatible amb altres formes de col·laboració per al finançament de l'Església, com són les col·lectes, les subscripcions, etc.

—P: Moltes persones, bé per deixadesa, bé per altres raons, continuen sense marcar la «X» a la casella destinada a l'Església en l'imprès de la Declaració de la Renda. Què diria vostè a aquest contribuent indecís o despistat per animar-lo a col·laborar amb l'Església i ajudar a sostenir les

seves múltiples obres? Com el conscienciaria de la importància de posar aquesta creueta?

—R: Permeti'm que respongui amb paraules de la mateixa campanya de conscienciació, on se'n diu: «Marcar la casella no costa res i, això no obstant, rendeix molt.» La veritat és que, se sigui creient o no, marcar l'opció de l'Església és una manera més d'assegurar i incrementar l'ajuda a tots els estaments de la societat, i en concret als més necessitats.

Estic segur que a mesura que tots percebem millor aquesta realitat, el nombre de declaracions en aquest sentit seguirà incrementant-se. El lògic seria que tots escollíssim, almenys, aquesta opció.

M'atreiria a dir també que la falta de resposta unànime davant aquesta opció es troba en aspectes tan trivials com la dificultat de trobar la casella que s'ha de marcar (a mi mateix em va costar trobar-la al principi) o la falsa percepció que, en escollir-la, es deixa de col·laborar en els anomenats fins socials. Davant el dubte, cal tenir present que ambdues opcions són perfectament compatibles.

—P: Vivim moments difícils.

—R: Sí. Arreu d'Europa, i a Espanya especialment, estem vivint temps molt difícils a causa de la profunda crisi econòmicofinancera i de valors que estem patint. Ara bé, hem de ser conscients també que, mentre moltes vegades els poders públics o les entitats financeres limiten les seves ajudes a les persones amb greus dificultats, l'Església catòlica no sols manté, sinó que incrementa —i de manera considerable—, la seva ajuda envers els més necessitats.

En conseqüència, és just i obligació de tots correspondre de la mateixa manera, amb més generositat, al sosteniment econòmic de l'Església, sabent que amb això estem col·laborant decisivament en la recuperació integral del nostre país.

Tibi dico

**Fernando
Giménez Barriocanal**

MITJANÇANT
EL REPARTIMENT
INSPIRAT EN LA
COMUNICACIÓ
CRISTIANA DE BÉNS

El repartiment del fons comú interdiocesà entre les diòcesis es realitza segons les necessitats de cadascuna, d'acord amb el principi de comunicació cristiana de béns. Mentre que les diòcesis més grans reben del fons quantitats que oscil·len entre el 8% i el 12% de les seves necessitats bàsiques, les més petites reben del fons imports que suposen prop del 50% del seu pressupost.

Fernando, ens agradaria saber què suposa, exactament, en el conjunt de la societat espanyola, l'aportació del 0,7% de l'IRPF.

L'Assignació Tributària que, des de fa poc, ha canviat en la seva forma o en el seu procediment, ve a suposar un 20-25% del total de les necessitats que tenen les diòcesis i parròquies. Aquest percentatge, doncs, és molt diferent segons de quina diòcesi estiguem parlant. Si estem parlant d'una diòcesi gran com Madrid, el percentatge de dependència d'aquesta col·laboració és molt petit, potser no arriba al 10%. Però si estem parlant de diòcesis petites, de diòcesis d'entorns rurals, on hi ha una gran necessitat per a atendre i hi ha poca població, doncs probablement és absolutament vital i supera el 50% perquè a l'Església també hi ha una gran comunicació de béns.

¿Sabies que...?

Més de 19.000

són els preveres diocesans a Espanya l'any 2009

Font i elaboració: Memòria Justificativa Conferència Episcopal Espanyola

**Jo també
marco la X
a favor
de l'Església,
i tú?**

xtants

Programa per al Finançament Econòmic de l'Església

www.portantos.es

dictum est

A hores d'ara, de profunda crisi econòmica, l'acompanyament i l'ajuda de l'Església són de gran esperança per a una societat adolorida. Els catòlics hem de ser persones disposades a escoltar, a acompanyar i a ajudar, com a expressió del nostre compromís creient.
C. L. H.

En la Declaració de renda, penseu en l'Església catòlica

☞ **Antoni Matabosch**, Delegat Episcopal d'Economia Arquebisbat de Barcelona

L'Església catòlica fa una acció molt positiva a gran escala a la nostra societat. En tres àmbits principals. En primer lloc, promou i cultiva la dimensió transcendent de les persones. Més de 600.000 persones van a missa els diumenges a Catalunya, celebra els sagraments. Ofereix catequesi per a infants i adults; promou més de 200 moviments de laics, una trentena de joves. Promou ajudes pastorals i socials a les presons i als hospitals. S'esforça a difondre un seguit de valors ètics per a la convivència social. Ha suscitat i format milers de voluntaris que treballen a dins i a fora de les institucions eclesials. En el camp cultural i educatiu, gestiona més d'un centenar de centres culturals a nivell de les bases parroquials i de viles; ha creat institucions a nivell universitari i d'investigació i moviments de centres d'esplais i de colònies d'estiu. Té centenars d'escoles cristianes a tots els nivells. En l'àmbit social, promou centres hospitalaris, ambulatoris i dispensaris; cases per a avis, guarderies infantils, centres d'educació especial, consultoris familiars, centres de reeducació de toxicòmans; col·labora amb el Tercer Món a través de tot un teixit d'entitats i de voluntaris i missioners. Podem dir sense exagerar que si no hi fos l'Església, la societat faria un pas enrere molt gran.

Per dur a terme aquesta immensa tasca calen diners, molts diners. Però cal que les actuacions es facin de manera clarament evangèlica. No som una empresa, però cal plantejar les coses de ma-

nera rigorosa i professional. Certes obres gaudeixen de convenis amb les Administracions (escoles, hospitals). Moltes són completament autofinançades. El gran problema és que l'economia eclesial és molt precària. Ja fa molts anys, benauradament, se suprimiren els aranzels i els serveis són bàsicament gratis. Els bens propis són escassos i poc productius; molts d'ells estan al servei d'obres pastorals i socials; el patrimoni històric és abundant, però és molt car de conservar (només les obres que s'estan duent a terme a la Catedral de Barcelona costen cinc milions d'euros, el 50% a càrrec de l'Església); els béns immobles productius de rendes són pocs (segurament que en el futur es podrien incrementar una mica). L'aportació directa dels fidels en diners a través de la col·lecta de Germanor, de les subscripcions i dels llegats, tendeix a disminuir (la població envelleix, menys persones van a missa, etc.).

En temps del cardenal Jubany i del Sr. Bascompte s'establí a l'arxidiocesi de Barcelona un sistema molt millor que l'anterior: en lloc d'una economia fragmentada on cada parròquia o entitat anava pel seu compte, es creà un fons comú diocesà; es fomentà la coresponsabilitat de tots; es féu una gran tasca de tendir a l'autofinançament, etc. El

resultat ha estat molt positiu i molt més evangèlic, però en els millors moments l'autofinançament no passà del 80% del total de les despeses. Ara estem en el 75%, en part per l'augment de les despeses i en part per la baixa de les aportacions dels fidels. L'ideal del ple autofinançament directe per part dels fidels s'ha de mantenir, però sempre ha estat molt difícil i avui dia encara més. Només un exemple: un capellà a plena dedicació cobra 850 euros al mes. No creieu que en molts pocs anys no hauria d'incrementar-se almenys fins a mil euros? Fa anys que s'ha frenat molt la construcció de noves esglésies, però els barris nous es multipliquen i cal donar-hi resposta. A causa de la manca de capellans caldrà tenir més agents pastorals a plena dedicació. L'increment del pressupost serà inexorable. Per cobrir-lo caldrà fer crides a la contribució econòmica dels fidels i simpatitzants, sens dubte. Però aquesta via és limitada i no ho cobreix tot. En tot cas la millora no serà més que lenta.

Mentre tant, és molt convenient i fins a tot necessària l'aportació mitjançant la declaració de renda, l'IRPF, la «creueta».

S'ha modificat de comú acord aquest sistema, fent-lo molt més net i clar. Es tracta d'un mètode que gaudeix també de la qualificació d'autofinançament perquè l'Església només percep el que donin els fidels i simpatitzants. L'Estat no fa cap més aportació per part dels pressupostos generals. Allò que cadascú decideixi en fer la Declaració de Renda, això serà el que percebrà. Fins ara i des de feia moltes dècades l'Estat establí un màxim de diners a donar a l'Església, que cobria des de l'any 1985 per la creueta i hi afegia la resta. A partir d'enguany no s'afegirà res. A partir de la declaració de 2008 s'ha passat del 0,52% al 0,7%, però ara s'ha de pagar l'IVA de les obres i objectes de culte.

En un Estat aconfessional o de laïcitat positiva es considera que les religions, inclosa l'Església catòlica, fan una funció social fonamentalment positiva. Només els règims laïcistes i antireligio-

Més de
600.000
persones
van a missa
els diumenges
a Catalunya.
Celebra els
sagraments.

(Continua a la pàgina següent)

(Ve de la p. 17)

sos desconeixen el factor religiós o en alguns llocs el combaten per considerar-lo nociu, contra la persona i antidemocràtic. Per tant, hauria de ser normal i positiu que l'Estat faciliti que es percebin aportacions dels creients i simpatitzants i que faci convenis per serveis que realitza. De fet, aquesta és la situació en països del nostre entorn cultural, com poden ser Itàlia i Alemanya. Fins i tot en la laica França totes les operacions de conservació de totes les esglésies construïdes abans de 1905 van a càrrec de les administracions i això representa més del que en altres països s'aporta a través de la declaració de renda. Especialment en uns Estats europeus socials i de benestar, on hi ha una preocupació general, que l'Estat procura de cobrir, de protecció de les necessitats bàsiques d'atenció social, no es pot desconèixer ni tampoc restar al marge del que les religions fan en bé de la societat.

S'hauria de mirar, però, que aquest sistema no sigui o pugui ser considerat un privilegi. Hi ha

un doble concepte de privilegi: o bé és la situació d'una entitat que no hauria de tenir ningú, o bé que la gaudeix una entitat però que s'hauria de generalitzar. Crec que el cas de la creueta es troba en el segon supòsit de privilegi: s'hauria d'estendre més enllà de l'Església catòlica. De moment, penso que és molt positiu que es pugui posar la creueta a l'Església catòlica i a «altres finalitats socials», a una de les dues caselles o a les dues sense que es rebaixi l'aportació (és d'1,4 a partir del 2008). Els negociadors dels bisbes espanyols de fet no acceptaren la solució del 0,7 fins que no s'assegurà el mateix per l'altra casella. Caldria també que hi hagués una tercera possibilitat: la d'escollir «altres religions». De fet, cada vegada més hi ha una presència d'altres religions a la nostra societat. Si es fa un mateix tracte a totes les religions reconegudes, desapareix el privilegi.

Cal una conscienciació més gran d'aquests temes. D'una banda, s'ha de donar a conèixer la immensa tasca religiosa, cultural, educativa i social que fa l'Església. De l'altra, crear responsabilitat d'autofinançament, ja sigui directe ja sigui mitjançant la creueta.

Gràcies als 9 milions de contribuents que han marcat la «X»

 Redacció

Des de l'any 2007, el Secretariat per al Finançament de l'Església realitza una campanya de comunicació, centrada en els mesos de maig-juny, i octubre-novembre, a fi de sensibilitzar els creients i aquells que valoren la feina de l'Església, sobretot el que realitza en la societat i per a la societat en un sentit molt ampli. No es tracta d'una campanya de màrqueting, es tracta de mostrar amb tota claredat quina és la missió de l'Església, quina és la seva tasca i la seva feina. Per això, no es dirigeix amb exclusivitat als creients, sinó que es dirigeix a tots. El fruit d'aquestes campanyes ha estat que en els dos últims anys, 9 milions de contribuents van marcar la «X» en la seva Declaració de la Renda.

Aquest fet provoca un sentiment de profunda gratitud a cadascun dels 9 milions de persones que han decidit avalar d'aquesta forma la feina de l'Església, a més, perquè d'aquesta manera pot continuar amb la seva feina. No es tracta d'una relació mercantil com pot succeir en qualsevol empresa en comprar un producte. Cadascun dels 9 milions de contribuents són persones concretes que, amb el seu gest, la «X» en la Declaració, posen la seva aportació com a molt bona ajuda en les situacions de necessitat, molts cops en aquesta situació de crisis escandaloses que s'estan vivint en la nostra societat.

Per això, gràcies, i més, moltes gràcies, per continuar ajudant l'Església a fer el bé. De tots depèn que pugui continuar sent així.

l'Església on line

Un web per a fer el bé

És necessari, en aquests temps, la utilització dels instruments de comunicació moderns per a poder mostrar amb claredat i senzillesa tota la feina que l'Església desenvolupa.

Pretenem

1r. Crear consciència en les nostres comunitats eclesials que tots som coresponsables en el finançament de l'Església. No ens en podem desentendre. 2n. Mostrar tot el que l'Església fa, moltes vegades d'una manera callada, en bé de la societat.

A www.portantos.es totes les persones que hi estiguin interessades poden trobar amb facilitat tot el que fa referència al:

- **Finançament de l'Església** (secció Documentació; Els nostres recursos; El que som i El que fem...).
- **El que fan molts voluntaris i també per què ho fan (casos reals)**. També un espai on hi ha moltes persones amb qui habitualment ens podem relacionar i que ens expliquen no sols el que fan sinó també per què ho fan.
- **Els materials de les diverses campanyes de comunicació** que s'han desenvolupat en aquests anys (cartells, periòdic *Xtantos*, revista *La nostra Església*, espots de TV...).
- **Fer amb tota seguretat un donatiu On-line** a través de la passarel·la de pagament de Caixa Sud.

- **Posar-te en contacte amb la teva diòcesi de residència**. Només has d'introduir el codi postal de la província on vius o amb la qual vols contactar.

En definitiva, el web Portantos està obert al món, perquè s'hi donen cita i es recullen grans àmbits de l'acció de l'Església concretada en persones individuals, preocupades i compromeses amb tot el seu ser a fer el bé pels altres. Volem continuar creixent, ser una porta oberta des de l'Església per al món. Per una senzilla raó. Perquè en el web l'Església i la seva feina són expressades i perquè hi pots trobar, precisament, tots els elements necessaris per a conèixer-la. Un camí de doble sentit, un punt de trobada, de sortida i d'entrada. Per això, qualsevol iniciativa, inquietud o suggeriment serà ben rebut. Només has d'escriure a información@portantos.es o navegar pel web i trobaràs resposta.

El finançament de l'Església depèn dels catòlics.

Col·laboreu amb una subscripció periòdica enviant aquesta butlleta a la vostra diòcesi o parròquia.

Domiciliació bancària a favor de l'Església catòlica

Cognoms		Nom	
NIF	Adreça	Número	Esc./Pis
CP	Població	Província	Telèfon
D	CODI COMPTE (20 dígits)		
	ENTITAT	OFICINA	DC
			N. COMPTE
Em subscric a favor del finançament de l'Església catòlica amb euros al			
☐ Mes ☐ Trimestre ☐ Semestre ☐ Any			
Voleu rebre un certificat per a desgravar de l'IRPF?			
☐ Sí ☐ No			
Data			
Firma			
Les vostres dades estan protegides per la llei i només es tractaran informàticament a efectes de gestionar el vostre donatiu.			

Punto y seguido

Jesús de las Heras,
 Director del setmanari ECCLESIA i ECCLESIA DIGITAL

El que sí que fa l'Església per la societat

46 milions d'hores emprats al servei dels altres i, almenys, 15 milions de persones ateses directament per ella.

Un estudi sociològic recent assenyalava que el 19,6% dels enquestats reconeixen que desconeixen la feina de l'Església. Un 32,5% diu que no coneix el canvi de finançament de l'Església, fins i tot entre els catòlics practicants aquest desconeixement se situa en el 28,5%. A un 62,3% (entre el qual es troba un 39,4% de catòlics practicants) li agradaria una major transparència i informació sobre el destí i la gestió dels recursos econòmics de l'Església i de la seva feina. ¿Aconseguiran aquestes línies, amb la força i la contundència de les dades, contribuir a aquestes peticions i aclariments necessaris? Heus aquí un primer titular respecte d'això: l'Església assisteix tres milions de necessitats, empra 46 milions d'hores en l'atenció pastoral de qui ho sol·licita —uns dotze milions de persones— i, a través dels col·legis catòlics, estalvia a l'Estat gairebé tres milions d'euros l'any. Per tot això, l'Església s'autofinança directament en un 80%, i el 20% restant li arriba a través de l'Assignació Tributària, lliurement decidida pels contribuents. Però, com es finança l'Església? Què suposa a aquest finançament l'assignació? I, sobretot, ¿com inverteix, reverteix i torna l'Església a la societat aquest finançament? Dit d'una altra ma-

nera: per a què es finança l'Església? La resposta és molt senzilla: per als altres. Així ho veurem.

L'Assignació Tributària, un dels camins

Fins al proper 1 de juliol està obert el període per a fer la Declaració de la Renda. Els contribuents tenen la possibilitat de destinar el 0,7% del seu IRPF —que en qualsevol cas els serà descomptat igualment— marcant la «X» a la casella corresponent de l'Església catòlica. És el sistema anomenat Assignació Tributària.

La Declaració de la Renda pot fer-se personalment, a través d'un tercer (Hisenda, assessor fiscal, gestories, bancs o caixes d'estalvi), mitjançant Internet, per telèfon (901 200 345) o mitjançant cita prèvia a l'Agència Tributària, trucant al telèfon 901 223 344. En tots aquests casos cal estar alerta per a no deixar sense signar o marcar la casella corresponent de l'Església i, si es vol, també la de fins socials.

Per als catòlics aquest sistema és una forma pràctica de demostrar la seva pertinença i responsabilitat eclesial, de la mateixa manera que fer la Declaració de la Renda és un exercici de ciutadania responsable, moralment exigible.

No és un nou impost

Des de 2008 aquest sistema és l'única manera, a través de l'Administració pública —que actua com a mer cursor de la voluntat dels contribuents—, de contribuir al finançament de l'Església. Depèn exclusivament dels catòlics i de totes aquelles persones que reconeixen la tasca de l'Església. Els qui lliurement vulguin fer-ho poden marcar la casella de l'Església catòlica en la seva Declaració de la Renda. Un 0,7 per cent

dels seus impostos es destinaran així, sense cost addicional per al contribuent, a la ingent feina que l'Església desenvolupa.

Aquest senzill gest no suposa a ningú ni pagar més ni que li tornin menys, i, a més, en aquestes mateixes condicions, es pot marcar també, al mateix temps, la casella a favor de «fins socials». En aquest cas, es destinarà un 0,7% dels impostos a l'Església catòlica i un altre 0,7% a fins socials, sense cap cost addicional, i sense que el 0,7% es divideixi. Són dues partides del 0,7%.

En l'últim exercici fiscal, el 34,31% de les assignacions (exactament 7.195.155 enfront de les 6.958.012 de l'any anterior) van donar suport a l'Església. Atès que un bon nombre de les declaracions són conjuntes, el nombre de contribuents que van assignar a favor de l'Església se situa entorn dels nou milions de persones. L'import total d'euros ascendeix a 252.682.547 euros (241,3 milions d'euros va ser la quantitat percebuda en l'anterior exercici fiscal).

El que l'Assignació Tributària suposa per a l'Església

Els ingressos obtinguts d'aquest sistema suposen per al finançament de l'Església entre un 20% i un 25% dels recursos que necessita i administra per a realitzar la seva missió. La resta la rep de les aportacions voluntàries dels fidels, a través de diferents procediments.

L'Església destina el 0,7% a tres grans finalitats. La primera d'elles és la celebració del culte i dels sagraments i el manteniment de les seves infraestructures (temples, parròquies, ermites, dependències...). En segon lloc, aquests diners contribueixen a la retribució del clergat, al sosteniment dels seminaris i als sous de les persones no sacerdots que estan al servei directe de l'acció pastoral. En tercer lloc, l'Assignació Tributària es destina a sufragar, en part, les activitats pastorals i sociocaritatives de l'Església.

¿Sabies que...?

Més de 775.000

són les places que l'Església posa a disposició dels més necessitats en els seus centres per a mitigar la pobresa a Espanya l'any 2009

Font i elaboració: Memòria Justificativa Conferència Episcopal Espanyola